

İstanbul Sokaklarına Elveda

– FerhatDEMİR · 08 Ocak 2013

Yetim bir çocuk gibi dolaşıyorum. Meskeni mi bulmaya çalıştığım, İstanbul sokaklarında dolaşıyorum. Hemde üstüm başım açık ve çıplak ayakla... Yani yokluğun dibe vurduğu bir zamanda kimsesiz dolaşıyorum İstanbul sokaklarını.

Anlam veremediğim bir mutluluk hakim bende. Öyle ki hakim olan rüzgar umut esiyor sanki... Yağan yağmur ise kirli kentin günahlarını temizliyor. İstanbul sokakları hiç bu kadar huzurlu olmamıştı.

Sanki; yağan yağmur ve esen rüzgar benim için... öyle ki yağmur kirlenmiş bedenimi temizlerken, esen rüzgar bedenimi duruluyor. sanki sanki bir düğüne, bir eğlenceye, bir davete hazırlıyor beni.

tuhaf bir heyecan ve mutluluğu yaşarken... garip bir ses kulağımı tırmalıyor. nereden geldiğini bilmediğim ve anlayamadığım bir ses...

aldırış etmiyorum gelen sese. ve yine yağmur ... ve yine rüzgar... hazırlıyor beni bir düğüne, bir eğlenceye, bir davete ömrümün geçtiği İstanbul sokakları hiç bu kadar huzurlu, hiç bu kadar güvenli olmamıştı. İstanbul sokakları bugün bir başka.

tanrının eliyle temizleniyor İstanbul sokakları.

ve ben... yürüyorum tanrının temizlediği sokaklarda.

ve yine aynı ses. daha derin ve daha açık bir ses. " VAKİT TAMAM GİTME ZAMANI" irkiliyorum, korkuyorum ve kaçmak istiyorum.

ve haykırıyorum.
kimse duymuyor sesimi.
boşlukta yankılanıyor sanki.
ağlıyorum.

vücudum da bir titreme...
göz kapaklarım ağırlaşıyor.
ve yıkılıyorum olduğum yere.
ve anlamaya başlıyorum.
ölüyorum.

içimde bir şeyler dökülüyor.
korkuyorum...

ölüyorum.

şimdi İstanbul ayağımın altında.
tepelerden bakıyorum İstanbul sokaklarına.

aynı sokaklar.
ve
yine açlığın, sefaletin koktuğu sokaklara son kez bakıyorum.

ATEŞ